

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 29.1.2007
KOM(2007) 30 slutlig

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH
EUROPAPARLAMENTET**

Översyn av förvaltningen av djuphavsbestånd

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH
EUROPAPARLAMENTET**

Översyn av förvaltningen av djuphavsbestånd

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	Inledning	3
2.	Översikt över EG-förordningar om djuphavsfiske.....	3
3.	Förordningarnas effektivitet.....	5
3.1.	Är de antagna åtgärderna tillräckliga?	5
3.1.1.	TAC-nivåer	5
3.1.2.	Lämpligheten av TAC för förvaltning av djuphavsbestånd.....	6
3.1.3.	Förvaltning av ansträngningen för djuphavsbestånd.....	6
3.2.	Tillämpningen av förordningarna	7
3.2.1.	Vetenskaplig provtagning och observatörsprogram.....	7
3.2.2.	Förteckningar över hamnar	8
3.2.3.	Förteckningar över fartyg med djuphavsfisketillstånd.....	8
3.2.4.	Rapportering av fiskeansträngning	8
3.2.5.	Övervakning och kontroller	9
4.	Slutsatser	10
	BILAGA.....	11

1. INLEDNING

Denna översyn omfattar endast djuphavsfiske som bedrivs i gemenskapens vatten och i de områden som regleras av Nordostatlantiska fiskerikommissionen (NEAFC) och Fiskerikommittén för östra Centralatlanten (CECAF). Den behandlar alltså inte fiske som bedrivs i andra reglerade områden, exempelvis de som styrs av Organisationen för fisket i nordvästra Atlanten (NAFO) eller av fiskerierorganisationen för Sydostatlanten (SEAFO), eller oreglerade områden på det fria havet.

Översynen är också mer inriktad på förvaltning av bestånd av djuphavsfisk än på allmänna ekologiska hänsyn, exempelvis skydd av känsliga livsmiljöer. Detta är bara en fråga om inriktning och innebär inte att kommissionen anser att djuphavsfiskets påverkan på ekosystemen är av mindre betydelse.

Som djuphavsarter betraktas i allmänhet de arter som lever på större djup än 400 meter. På dessa djup finns det inte mycket ljus, så näringskedjan bygger på organiskt material som faller ned från de övre vattenlagren, och produktiviteten är därför mycket låg. Djuphavsfiskar är oftast långlivade, de växer långsamt och mognar sent. De har i allmänhet också låg reproduktion. Alla dessa egenskaper gör dem särskilt känsliga för överfiske.

Med några undantag har fisket efter djuphavsarter utvecklats och brett ut sig innan det fanns tillräcklig information som kunde ligga till grund för rekommendationer för förvaltningen. Detta gäller särskilt under det senaste decenniet, då utnyttjandet av flera arter har ökat i och med att fisket har utvidgats till djupare vatten eller nya områden. Det är dåligt med uppgifter om landningar och fiskeansträngning, och det är mycket sällan fångst som kastas överbord rapporteras, trots att det kan röra sig om betydande mängder. Internationella havsforskningsrådet (ICES) har därför haft problem med att föreslå en hållbar utnyttjandnivå. ICES noterar dock att fångsterna av de flesta utnyttjade djuphavsarter bedöms ligga utanför säkra biologiska gränser och att fiskeansträngningen omedelbart bör minskas. Nytt fiske bör tillåtas endast om det utvidgas mycket långsamt och åtföljs av program för datainsamling som gör det möjligt att utvärdera beståndsstatus.

I de flesta typer av djuphavsfiske fångas en blandning av arter. Som exempel kan nämnas att ca 70 djuphavsarter har noterats i fångster av trålare som fiskar skoläst. Mycket lite är känt om hur djuphavsfisket påverkar ekosystemen, förutom den direkta skada på livsmiljöerna som fiskeredskapen orsakar. ICES har begärt att all relevant information ska göras tillgänglig för arbetsgruppen och att det ska tas fram direkta övervakningsprogram som exempelvis kan involvera forskningsfartyg.

2. ÖVERSIKT ÖVER EG-FÖRORDNINGAR OM DJUPHAVSFISKE

Totala tillåtna fångstmängder (TAC) infördes för några av dessa arter 2002 genom rådets förordning (EG) nr 2340/2002¹, på grundval av kommissionens förslag som byggde på tio års fångstuppgifter (1990–1999). Eftersom vetenskapliga rekommendationer om djuphavsbestånd kommer vartannat år, fastställdes i förordning (EG) nr 2340/2002 TAC för djuphavsbestånd för 2003 och 2004.

¹ EGT L 356, 31.12.2002, s. 1.

I samband med EU:s utvidgning 2004 var det nödvändigt att fastställa kvoter för de nya medlemsstaterna i enlighet med artikel 57 i anslutningsakten. Om detta inte hade skett skulle de nya medlemsstaterna ha blivit tvungna att sluta fiska vid inträdet i EU, trots att de dessförinnan hade haft lagliga fiskemöjligheter. Genom rådets förordning (EG) nr 2269/2004² fastställdes kvoter för de anslutande staterna genom en liknande metod som i förordning (EG) nr 2340/2002, men på grundval av fångststoppgifter från 1993–2002 i stället för 1990–1999. I förordning (EG) nr 2269/2004 lades kvoterna för de nya medlemsstaterna till de kvoter som angavs i förordning (EG) nr 2340/2002 för de tidigare medlemsstaterna, vilket ledde till ökade TAC för gemenskapen. De resulterande totala fördelningsnycklarna ligger till grund för fastställande av TAC för alla medlemsstaterna under de följande åren. Fördelningen av TAC var en stridsfråga, eftersom de som hade etablerat fiske fick större andelar av resurserna än dem som hade ambitionen att utveckla alternativa fiskemöjligheter men inte kunde visa upp tidigare fångststoppgifter. Detta i en tid då kraftiga restriktioner infördes för det traditionella fisket efter torsk.

Förordningen om TAC och kvoter kompletterades av rådets förordning (EG) nr 2347/2002 om särskilda tillträdeskrav och därmed förbundna villkor vid fiske efter djuphavsbestånd³. Syftet med den förordningen var att begränsa det ökade fisket efter djuphavsarter genom krav på djuphavs fisketillstånd för alla fartyg som fångar mer än tio ton djuphavsarter per år. Utan ett sådant tillstånd skulle fångsten av djuphavsarter begränsas till 100 kg per fiskeres. Dessutom begränsades den sammanlagda kapaciteten hos fartyg med djuphavs fisketillstånd till den sammanlagda kapaciteten hos de fartyg som under något av åren 1998, 1999 eller 2000 hade landat mer än 10 ton av djuphavsarter (åren 2000–2003 för de nya medlemsstaterna). Förordning (EG) nr 2347/2002 införde också särskilda krav på rapportering och kontroll, inklusive godkända provtagningsplaner, observatörsverksamhet och kravet att fångster måste landas i angivna hamnar. Ytterligare krav för datainsamling anges i kommissionens förordning (EG) nr 1581/2004⁴.

Förordningarna (EG) nr 2340/2002 och (EG) nr 2269/2004 ersattes av rådets förordning (EG) nr 2270/2004⁵ där TAC för djupvattensbestånd fastställdes för 2005 och 2006. Genom den förordningen infördes också TAC för ett antal bestånd som tidigare inte hade omfattats av fångstbegränsningar. Dessutom infördes, mot bakgrund av den vetenskapliga bedömningen att beståndet av atlantisk soldatfisk i delområde VI var starkt utfiskat, ett stängt område för denna art väster om Storbritannien och Irland. Fartyg som fiskar inom det stängda området får inte landa atlantisk soldatfisk. Fartyg som fiskar atlantisk soldatfisk och passerar genom det stängda området måste hålla över 8 knops fart så att ingen fiskeverksamhet kan bedrivas i området.

Huvuddelen av de vetenskapliga rekommendationerna om djuphavsarter ges ut vartannat år, men ibland lämnas särskilda rekommendationer för vissa bestånd, eller också fattas beslut inom de regionala fiskeriorganisationerna, som innebär att särskilda åtgärder måste vidtas inom en relativt kort tidsfrist. Ett exempel är NEAFC:s rekommendation att fiskeansträngningen för djuphavsbestånd bör minskas med 30 % under 2005 och 2006. I stället för att ändra förordningarna (EG) nr 2347/2002 och (EG) nr 2270/2004 valde kommissionen att följa NEAFC:s rekommendation genom att i sina förslag till rådets

² EUT L 396, 31.12.2004, s. 1.

³ EGT L 351, 28.12.2002, s. 6.

⁴ EUT L 289, 10.9.2004, s. 6.

⁵ EUT L 396, 31.12.2004, s. 4.

förordning (EG) nr 27/2005⁶ och rådets förordning (EG) nr 51/2006⁷ om fastställande av fiskemöjligheter för 2005 respektive 2006 införa krav på en minskning av fiskeansträngningen i kilowattdaggar med 30 % jämfört med 2003 års nivåer. Rådet godkände dock bara två successiva minskningar på 10 % av fiskeansträngningen 2005 och 2006.

3. FÖRORDNINGARNAS EFFEKTIVITET

Det finns två aspekter som måste beaktas vid en bedömning av förordningarnas effektivitet. Den första är om de antagna åtgärderna är tillräckliga för att skydda djuphavsbestånden. Den andra är om åtgärderna har tillämpats på rätt sätt och därför har gett avsedda resultat.

3.1. Är de antagna åtgärderna tillräckliga?

3.1.1. TAC-nivåer

Försöken att reglera djuphavsfisket är relativt sentida. Dessutom var de motiverade av behovet att stoppa eller bromsa den snabba ökningen av fisket efter arter som man visste mycket litet om. Bristen på grundläggande kunskaper om djuphavsarternas och djuphavsekosystemens biologi innebär att de TAC och begränsningar av fiskeansträngning som fastställts har varit något godtyckliga. Om försiktighetsprincipen hade följts fullt ut skulle det ha inneburit mycket lägre TAC och hårdare begränsningar av fiskeansträngningen, eller till och med stängning av fisket.

De TAC som fastställdes för 2003 och 2004 var ett steg i rätt riktning, men i de flesta fall var de högre än bestånden tål. Dessutom var de rapporterade fångsterna av de flesta bestånd betydligt lägre än TAC, vilket tyder på att TAC inte begränsade fisket. I förslagen till TAC för djuphavsbestånd för 2005 och 2006 försökte kommissionen därför se till att de verkligen blev begränsande genom att utgå från de verkliga fångstmängderna i stället för de befintliga TAC. När de vetenskapliga rekommendationerna innebar en väsentlig minskning av fiskeansträngningen eller fångsterna, men inte angav någon särskild siffra, föreslogs en 30-procentig minskning av fångstmöjligheterna. När de vetenskapliga rekommendationerna innebar att fiskeansträngningen eller fångsterna måste minskas med en viss siffra användes den siffran för att beräkna förslagen till TAC. För att mildra de sociala och ekonomiska effekterna föreslogs dock i inget fall TAC som var lägre än 50 % av fångsten 2003.

Rådet kunde inte godta kommissionens metod, utan beslutade i stället om mer måttliga minskningar med högst 15 % av befintliga TAC och inte av rapporterade fångster. Detta berodde på de politiska svårigheterna att genomföra till synes stora minskningar av möjligheterna till fiske på djuphavsbestånd när dessa sågs som alternativ till det avtagande fisket på kontinentalsocklarna. För de bestånd för vilka TAC föreslogs första gången i förordning (EG) nr 2270/2004 godtog rådet emellertid kommissionens förslag till minskningar på 30–50 % av de rapporterade fångsterna.

⁶ EUT L 12, 14.1.2005, s. 1.

⁷ EUT L 16, 20.1.2006, s. 1.

I tabellen i bilagan jämförs de TAC som beslutades för 2005 och 2006 med de rapporterade fångsterna för 2005. I de flesta fall är fångsterna betydligt lägre än TAC, vilket innebär att TAC ännu inte är begränsande.

3.1.2. Lämpligheten av TAC för förvaltning av djuphavsbestånd

Med några få undantag fångas vid djuphavsfiske en blandning av arter, även om bara en eller ett par av dessa är egentliga målarter. Några djuphavsarter med utbredningsområden som omfattar kontinentalsockelns sluttningar, exempelvis långa och lubb, kan också tas som bifångst vid bottenfiske på grunt vatten.

För att TAC ska vara effektiva i blandat fiske bör TAC för de enskilda bestånden fastställas i förhållande till varandra på nivåer som gör att bifångster och fångster som kastas överbord minimeras. Detta är ytterst svårt att åstadkomma, även för blandat fiske på grunt vatten där det finns mycket mer information om fångster och andel fångst som kastas överbord. För djuphavsbestånd har de enskilda TAC fastställts endast på grundval av officiellt rapporterade fångster av allt fiske kombinerat, och det finns knappt några uppgifter om fångstsammansättning för de olika fisken som berörs eller om andel fångst som kastas överbord. Dessutom har TAC fastställts för endast nio av de 48 arter som förtecknas i bilagorna I och II till förordning (EG) nr 2347/2002. De flesta övriga arter fångas alltför sporadiskt eller i alltför små kvantiteter för att det ska vara möjligt att fastställa TAC. Det begränsade antalet arter som förvaltas genom TAC har olyckligtvis lett till att yrkesfiskarna felrapporterar vilka arter som ingår i fångsterna för att undvika att de räknas av mot kvoterna.

Ett annat problem i förvaltningen av djuphavsbestånd är att relativt lite är känt om djuphavsarternas geografiska beståndsstruktur. TAC fastställs därför ofta för mycket stora förvaltningsområden, delvis för att motverka den felrapportering som kan förekomma vid en snävare avgränsning av TAC-områden. Risken att oavsiktligt utesluta ett område ur TAC-systemet belystes av utvecklingen av ett fiske riktat mot skoläst i norska vatten i ICES delområde III. I förordning (EG) nr 2270/2004 fastställdes TAC för ICES III till 1 590 ton, men det angavs att detta gällde gemenskapens och internationella vatten. Denna TAC omfattade alltså inte norska vatten, trots att de fångstuppgifter den baserades på innefattade fångster i norska vatten. Detta kryphål utnyttjades av ett antal danska fartyg som fiskade lagligt enligt historiska rättigheter erkända av Norge och ökade sina fångster av skoläst till mer än 14 000 ton 2005.

Trots dessa svårigheter och brister har TAC förmodligen haft en viss effekt när det gäller att begränsa fiskeridödligheten för några av de viktigaste målarterna. Det står dock klart att djuphavsbeståndens långsiktiga förvaltning kräver att TAC kompletteras med andra åtgärder, särskilt begränsning av fiskeansträngningen.

3.1.3. Förvaltning av ansträngningen för djuphavsbestånd

Enligt artikel 4 i förordning (EG) nr 2347/2002 begränsas kapaciteten hos fartyg med djuphavs fisketillstånd till den sammanlagda kapaciteten hos de fartyg som under något av åren 1998, 1999 eller 2000 har landat mer än 10 ton av blandade djuphavsarter. Kapacitetstaket var avsett att begränsa djuphavs fiskets utbredning men har i praktiken troligen inte haft någon effekt.

Ett skäl är att vissa djuphavsarter tas som bifångst i fiske riktat mot arter på grunt vatten. Exemplet långa och lubb har redan nämnts. Ett annat exempel är guldlax som förtecknas som djuphavsart i förordning (EG) nr 2347/2002 men tas som bifångst i blåvitlingfiske. Detta innebär att kapacitetstaket innefattar fartyg som inte är inriktade på djuphavsbestånd och därför motsvarar en mycket större del av den totala flottkapaciteten än den andel som djuphavs fisket utgör.

Ett annat problem är att enligt artikel 4 ska den sammanlagda kapaciteten hos alla fartyg som har landat mer än 10 ton under något av åren 1998, 1999 eller 2000 inkluderas i taket. Om ett fartyg fångade 10 ton djuphavsarter endast ett av åren, och ett annat fartyg fångade 10 ton endast ett annat år, måste båda fartygens kapacitet räknas in i kapacitetstaket. Detta gör att taken blir orealistiskt höga och inte begränsar antalet fartyg som är inriktade på djuphavsarter.

Denna brist har också undergrävt effektiviteten hos de begränsningar av fiskeansträngningen som infördes genom förordning (EG) nr 27/2005 och 51/2006. De innebär minskningar med 10 % respektive 20 % av antalet kilowattdagar för fartyg med djuphavs fisketillstånd jämfört med nivåerna 2003 (det år då förordning (EG) nr 2347/2002 trädde i kraft och därför det första året för vilket det finns tillförlitliga uppgifter om fiskeansträngning). Eftersom många av de fartyg som har djuphavs fisketillstånd inte är inriktade på djuphavsbestånd, är det inte säkert att minskad fiskeansträngning leder till minskat utnyttjande av dessa bestånd, och det kan till och med hända att fiskeansträngningen för annat fiske begränsas i onödan. För att undvika att den nominella minskningen av fiskeansträngningen för djuphavsarter domineras av minskad ansträngning i blåvitlingfisket, som tar en bifångst av guldlax, utesluts i förordning (EG) nr 51/2006 guldlax från förteckningen över djuphavsarter när det gäller beräkning av ansträngning.

Vid bedömningen av de antagna åtgärdernas lämplighet bör det noteras att det inte är uppenbart huruvida de två successiva tioprocentiga minskningarna av fiskeansträngningen för 2005 och 2006 är tillräckliga för att uppfylla NEAFC:s rekommendation att fiskeansträngningen för djuphavsbestånd bör minskas med 30 % från de senaste årens höga nivåer. Denna fråga diskuteras vidare i avsnitt 4.2.4 om medlemsstaternas rapportering av fiskeansträngning.

3.2. Tillämpningen av förordningarna

3.2.1. Vetenskaplig provtagning och observatörsprogram

Enligt artikel 8 i förordning (EG) nr 2347/2002 ska medlemsstaterna inrätta observatörsprogram för insamling av uppgifter om den verksamhet som bedrivs av fartyg med djuphavs fisketillstånd. Programmen skulle ha utvärderats av kommissionen inom sex månader efter det att förordningen trädde i kraft.

Den tidsgränsen kunde inte hållas. De medlemsstater som hade tilldelning för djuphavsresurser när förordning (EG) nr 2347/2002 antogs var Belgien, Danmark, Frankrike, Irland, Nederländerna, Portugal, Spanien, Storbritannien, Sverige och Tyskland. I slutet av mars 2003, tre månader efter det att förordning (EG) nr 2347/2002 trädde i kraft, hade endast Tyskland lämnat in en provtagningsplan. Sverige meddelade kommissionen att man ansåg sina fångster av djuphavsarter vara alltför små för att motivera en provtagningsplan. Efter skriftliga påminnelser har

provtagningsplaner lämnats in av Frankrike, Irland, Portugal, Spanien, Storbritannien och Tyskland. Belgien, Danmark, Nederländerna och Sverige har inte lämnat in några provtagningsplaner; STEFC noterade dock att djuphavskvoterna för alla dessa länder är mycket små. Efter utvidgningen skulle också de nya medlemsstaterna ha lämnat in provtagningsplaner, men så har ännu inte skett.

En stor brist i förordning (EG) nr 2347/2002 är att det inte anges någon klart definierad provtagningsstrategi. Detta innebär att även om kravet att genomföra en provtagningsplan uppfylls, så kan uppgifternas kvalitet vara bristfällig, eller också kan det vara svårt att slå samman uppgifter från olika medlemsstater. I rapporten från ICES arbetsgrupp för djuphavsbestånd används uppgifter insamlade genom ett observatörsprogram endast för ett fåtal bestånd, exempelvis skoläst i Vb, XII, VI och VII.

3.2.2. *Förteckningar över hamnar*

Enligt artikel 7 i förordning (EG) nr 2347/2002 får landning av mer än 100 kg djuphavsarter ske endast i angivna hamnar, och medlemsstaterna skulle inom sextio dagar efter det att förordningen trädde i kraft ha översänt en förteckning över dessa hamnar till kommissionen. Inom trettio dagar därefter skulle inspektions- och kontrollförfaranden för djuphavsarter meddelas.

Förteckningar över hamnar har lämnats in av alla medlemsstater, men tillhörande inspektions- och kontrollförfaranden har meddelats endast av Belgien, Danmark, Frankrike, Irland, Lettland, Nederländerna, Polen, Portugal, Spanien, Storbritannien, Sverige och Tyskland.

Även i detta fall är det en brist i förordning (EG) nr 2347/2002 att inga riktlinjer anges för inspektions- och kontrollförfaranden. Dessutom sker inspektion av landningar av djuphavsarter vanligen parallellt med inspektion av mycket större kvantiteter av bottenlevande arter från grundare vatten och anses ibland ha lägre prioritet.

3.2.3. *Förteckningar över fartyg med djuphavsfisketillstånd*

Endast Portugal och Spanien har uppfyllt kravet enligt artikel 7 i rådets förordning (EG) nr 1627/94⁸ att lämna in en förteckning över fartyg som har fått djuphavsfisketillstånd.

3.2.4. *Rapportering av fiskeansträngning*

Enligt artikel 9 i rådets förordning (EG) nr 2347/2002 ska medlemsstaterna för varje kalenderhalvår meddela uppgifter om fångster av djuphavsarter och de fiskeansträngningar som gjorts, uttryckt i kilowattfiskedagar och uppdelat kvartalsvis efter typen av fiskeredskap, arter samt uppgifter om fångster av andra arter som avses i bilaga II till samma förordning.

Halvårsrapporterna skulle ha använts för att ge noggrann information om fiskeansträngning för olika redskapstyper för att kunna identifiera djuphavsfisket mer

⁸ EGT L 171, 6.7.1994, s. 7.

detaljerat och göra minskningarna av fiskeansträngning bättre riktade. EU har starkt förespråkade ett sådant tillvägagångssätt vid flera av NEAFC:s årliga möten. Ingen av medlemsstaterna har dock regelbundet rapporterat dessa uppgifter om fiskeansträngning, även om några få av dem efter begäran av kommissionen har lämnat mer detaljerad information för de senaste åren.

Uppgifter har dock lämnats av några men inte alla medlemsstater som svar på en begäran från kommissionen om att få in uppgifter om sammanlagd fiskeansträngning för perioden 1998–2004. Begäran gjordes för att utvärdera om den tioprocentiga minskning av fiskeansträngning 2005 jämfört med 2003 som krävdes enligt förordning (EG) nr 27/2005 var tillräcklig för att uppfylla NEAFC:s rekommendation att minska fiskeansträngningen med 30 % från de senaste årens höga nivåer.

Uppgifter om total fiskeansträngning för 2000–2005 (eller uppskattad fiskeansträngning för åren före 2003 då förordning (EG) nr 2347/2002 trädde i kraft) har lämnats av Danmark, Frankrike, Irland, Nederländerna, Portugal, Spanien, Storbritannien, Sverige och Tyskland. Dessa uppgifter tyder på att fiskeansträngningen 2005 var högst 65 % av fiskeansträngningen 2000, vilket innebär att EU har uppfyllt NEAFC:s rekommendation.

3.2.5. *Övervakning och kontroller*

Genom artikel 7 i förordning (EG) nr 2270/2004 infördes skyddsområden för atlantisk soldatfisk. Fartyg med djuphavsfisketillstånd som inträder i dessa områden får inte medföra ombord eller omlasta atlantisk soldatfisk och får inte heller landa atlantisk soldatfisk i slutet av den fiskeresan såvida inte alla redskap som medförs ombord är fastgjorda och stuvade under vistelsen i området och genomsnittshastigheten under genomresan är minst 8 knop.

Tillämpningen av dessa bestämmelser kräver en noggrann övervakning av VMS-data, och det är särskilt viktigt att ett larm går när ett sådant fartygs hastighet understiger 8 knop. Detta tycks inte ha genomförts på ett effektivt sätt i någon medlemsstat. I synnerhet är larmen vid centrum för fiskerikontroll i allmänhet inte inställda på att ge en automatisk varning när ett fiskefartyg fiskar i eller passerar genom reglerade områden. Detta innebär att centrum för fiskerikontroll inte informerar de lokala inspektörerna om eventuella misstänkta aktiviteter som bedrivs av specifika fartyg på fiskeplatserna. Om detta skedde skulle sådana fartyg kunna kontrolleras av inspektörer när de kom in i hamn.

I avsnitt 3.1.3 noterades att definitionen av fartyg som ska ha djuphavsfisketillstånd är alltför vid och inkluderar många fartyg med endast små fångster av djuphavsbestånd. Detta kan både leda till att begränsningar av fiskeansträngningen för djuphavsbestånd får begränsad effektivitet, och till kontrollproblem för icke-djuphavsbestånd. Orsaken är att ett fartyg med djuphavsfisketillstånd kan fiska lagligt i områden där en medlemsstat har djuphavskvoter. Det betyder dock inte att fartyget måste inrikta sig på djuphavsbestånd i dessa områden. Djuphavsfisketillstånd har i vissa fall gett legitimitet åt fiskeverksamhet i områden där fartyget inte har rätt att fiska den art som det faktiskt inrikter sig på.

4. SLUTSATSER

- Många djuphavsbestånd har så låg produktivitet att hållbara utnyttjandenivåer troligen är alltför låga för att ett ekonomiskt lönsamt fiske ska kunna bedrivas. Man måste därför inse att den nuvarande utnyttjandegraden för dessa bestånd oundvikligen måste minskas, antingen av fritt val för att bevara bestånden eller för att bestånden blir utfiskade. Dessutom är beståndens återhämtningstider så långa att minskningar av utnyttjandet måste betraktas som permanenta och inte som ett sätt att bygga upp bestånden för att möjliggöra högre utnyttjandegrad på längre sikt.
- Under alla förhållanden har de nuvarande åtgärderna för att skydda djuphavsbestånd tillämpats dåligt.
- Nuvarande begränsningar av fiskeansträngning gäller alla fisken kombinerade, men vissa är troligen mer hållbara än andra. Mest brådskande är att få bättre information om de olika fisken som fångar djuphavsarter så att fiskeansträngningsnivåerna kan justeras individuellt i de olika fiskerna alltefter målarter och bifångstarter. Tillstånd för att delta i de olika fiskerna bör vara avhängigt av att fartyget har ett lämpligt register över tidigare fångster.
- Provtagningsprogrammen för att samla in vetenskaplig information bör fastställas efter samråd både på EU-nivå och med andra avtalsslutande parter i NEAFC. En av de viktigaste kritiska anmärkningar som kan riktas mot den gällande lagstiftningen är att trots kravet på att samla in och rapportera data, finns det lite eller ingen vägledning om hur det ska gå till. Provtagningsprogrammen innehåll och kvalitet skiljer sig därför mellan medlemsstaterna. Eftersom det inte fanns något överenskommet rapporteringsformat, var de insamlade uppgifterna också svåra att slå samman. Rapporteringsformat bör därför klart anges och data bör göras mer tillgängliga för vetenskapliga arbetsgrupper.
- Övervaknings- och kontrollförfaranden måste göras striktare, och måste omfatta förfaranden för rapportering av VMS-data.
- Det bör läggas större tonvikt vid att samla in relevanta data för bedömning av djuphavsfiskets påverkan på ekosystemen, både från kommersiella fiskefartyg och från samordnade undersökningar utförda av forskningsfartyg.

BILAGA

Utnyttjande av kvoter 2005

Art:	Zon	TAC 2005–2006	Fångster 2005	Utnyttjande
Djuphavshajar	V, VI, VII, VIII, IX	6 763	3 294	49 %
Djuphavshajar	X	120	16	13 %
Djuphavshajar och <i>Deania histricosa</i> och <i>Deania profundorum</i>	XII	243	148	61 %
Dolkfisk	I, II, III, IV	30	3	10 %
Dolkfisk	V, VI, VII, XII	3 042	2 977	98 %
Dolkfisk	VIII, IX, X	4 000	3 389	85 %
Dolkfisk	CECAF 34.1.2.	4 285	3 195	75 %
Beryxar	I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII, XIV	328	302	92 %
Lubb	I, II, XIV	35	5	13 %
Lubb	III	40	7	18 %
Lubb	IV	317	115	36 %
Lubb	V, VI, VII	604	452	75 %
Skoläst	I, II, IV, Va	20	2	8 %
Skoläst	III	1 590	881	55 %
Skoläst	Vb, VI, VII	5 253	3 388	64 %
Skoläst	VIII, IX, X, XII, XIV	7 190	5 683	79 %
Atlantisk soldatfisk	VI	88	67	76 %
Atlantisk soldatfisk	VII	1 148	260	23 %
Atlantisk soldatfisk	I, II, III, IV, V, VIII, IX, X, XI, XII, XIV	102	60	59 %
Birkelånga	II, IV, V	119	27	22 %
Birkelånga	III	25	1	5 %
Birkelånga	VI, VII	3 137	3 066	98 %
Fläckpagell	VI, VII, VIII	298	223	75 %
Fläckpagell	IX	1 080	430	40 %
Fläckpagell	X	1 136	1 119	98 %
Fjällbrosmar	I, II, III, IV	36	5	14 %
Fjällbrosmar	V, VI, VII	2 028	1 545	76 %
Fjällbrosmar	VIII, IX	267	269	101 %
Fjällbrosmar	X, XII	63	36	57 %